

Ahogy meglátta a nyitott kaput, már az úton termett. Mindent megcsinált, anélkül, hogy mondani kellett volna neki egy szót is.

Azóta az ős óta majdnem két év telt el. Nicolaie minden este eljött a kultúrotthonba, s nézte, hogyan sakkoznak. A tanító beengedte a moziba ingyen. Egyik este a nővérel jött. És vetítés után a tanító elbeszélgetett az asszonnyal. Ő is tanítványa volt az elemiben. Aztán elváltak. Hazafelé a tanító Nicolaiéra gondolt, s mintha látta volna...

Manea beküldte a városba egy emberhez valami gyapjúval. Odaadta neki az asztrahán kucsmáját, hogy mutatósabb legyen. Tél felé volt. Beállt a hideg. Nicolaie gyalog jött vissza. Negyven kilométert. Reggel indult, s estére ért a faluba. Egész nap hideg eső esett, s éles szél vágott a Duna felől, jeges szél.

Amikor Nicolaie belépett a házba, az asztalnál ültek. Nicolaie a küszöbön maradt, s fáradtan mosolygott. Vizes volt, csuromvizes. Aztán leült egy háromlábú székre, és kivette a kabátja, a szvettere és az inge alól Manea asztrahán kucsmáját. A kucsma száraz volt.

KÁNTOR ERZSÉBET fordításai

Kondor Béla rajza